

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **J. K.**, t. č. na adrese Pobytové středisko MV ČR, Rudé armády 1000, Kostelec nad Orlicí, zast. JUDr. Beátou Kolcunovou, advokátkou se sídlem Václavské nám. 807/64, Praha proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2013 č. j. OAM-191/ZA-ZA14-ZA14-2011, takto:

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce, jak vyplynulo ze správního spisu žalovaného a informací v něm shromážděných, je státním občanem Gruzie, abchazské národnosti. Dosáhl středoškolského vzdělání a až do června roku 2011 žil v Gruzii, konkrétně v oblasti Abcházie, město Gali. Pomáhal matce, živil se prodejem výpěstků a rovněž jako průvodce turistů. Poukázal na své trvalé psychické problémy podmíněné strachem

z války. Uvedl, že státní orgány jeho vlasti po něm chtějí, aby nastoupil k výkonu vojenské základní služby, ačkoli měl potvrzení od lékaře, že není pro psychické problémy zdravotně způsobilý a vojenské služby tak není schopen. Gruzínští vojáci žalobci prý zmíněné potvrzení vzali a oznámili mu, že pokud nenastoupí, bude mít problémy, konkrétně by mu hrozila pokuta či dokonce vězení. V případě návratu se obává, že by jej ruští vojáci zabili, neboť Gali je ruské město a neplatí tam gruzínské zákony. Zdůraznil, že v jeho zemi je těžký život, Rusové otravují a mladé lidi považují za otroky. K otázce zdravotního stavu žalobce uvedl, že měl v dětství problémy psychické, a proto získal doklad prokazující nemožnost nástupu k výkonu vojenské služby. Osobně se s abchazskými, tedy dle žalobce ruskými, vojáky nesetkal, vždy jej informovala o jejich návštěvě matka a žalobce ukrývala ve sklepě domu. Současně nicméně uvedl, že opakovaně překračoval hranici z Abcházie na území kontrolované gruzínskými orgány, kde prodával vlastní výpěstky. Do České republiky přicestoval v červnu 2011, cestu mu pomohl zařídit přítel jeho otce. Na finanční stránku osobního života v Gruzii si neztěžoval, z vojny se nevykoupil proto, že zákon jeho vlasti to sice umožňuje, ale dle žalobce tato praxe nefunguje.

Doplnil, že po jeho osobě bylo již v roce 2010 vyhlášeno pátrání (kvůli vyhýbání se výkonu vojenské služby), doklad o této skutečnosti nicméně získal teprve v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany. Pátrání po něm bylo vyhlášeno z důvodu, že odmítl pracovníkovi vojenského úřadu poskytnout úplatek, aby nemusel. Objasnil, že se v roce 2005 z Gali odstěhovali spolu s matkou do Zugdidi, kde jej v roce 2008 navštívili vojáci a oznámili mu, že v Gali má trvalé bydliště, a proto se tam musí vrátit. Vojáci mu prý při této příležitosti rovněž odebrali osobní doklady včetně potvrzení o neschopnosti k výkonu vojenské služby. Nové doklady si neobstaral, resp. o jejich vydání nežádal, neboť údajně nechtěl provokovat úřady. Z těchto důvodů se žalobce dle svého přesvědčení nemůže vrátit zpět, neboť má obavy o svůj život.

Žalovaný posoudil uvedené důvody, shromáždil četné informace o zemi původu a rozhodl tak, že žalobci mezinárodní ochranu podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu neudělil.

Žalobce reagoval včasnou žalobou, v níž označil rozhodnutí správního orgánu za nezákonné. Namítl, že správní orgán nedostatečně prověřil žalobcem přednášené informace a nevypořádal se náležitě s námitkou žalobce, že mu po návratu hrozí vážná újma, když z důvodu nenastoupení k výkonu vojenské služby po jeho osobě bylo vyhlášeno pátrání. Nemůže se vykoupit, neboť je občanem Abcházie. Zdůraznil, že za dobu pobytu v zemi původu žil v neustálém strachu o život, matka jej schovávala ve sklepě. Pokud překračoval hranice mezi Abcházií a Gruzií, činil tak nelegálně. Pro případ návratu mu hrozí vězení, kde panují nelidské podmínky a dochází k trýznivému zacházení s vězni, což jsou skutečnosti známé i z veřejných sdělovacích prostředků. K důkazu navrhl záznam zachycený na CD nosiči, který byl vysílán ruskou televizí a je v něm zdokumentováno, jak se dozorcí chovají k vězňům. Dále s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 23. července 2009 č. j. 9 As 71/2008-109 namítl, že přezkoumávané rozhodnutí postrádá důvody a stejně tak uvedení úvah, kterými se žalovaný při hodnocení jednotlivých

podkladů řídil, přičemž bez dalšího považoval argumenty žalobce za mylné. Požadoval zrušení rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Správní orgán reagoval na žalobu rovněž velmi podrobným vyjádřením ze dne 11. září 2013. Žalobu považoval za nedůvodnou a argumentačně vycházel z obsahu odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí a z průběhu správního řízení. Celkem podrobně opět zopakoval informace žalobcem uváděné v řízení před správním orgánem a zdůraznil žalobcem tvrzená obava z nástupu vojenské služby se po porovnání s informacemi, které jsou založeny ve správním spise, nejeví jako opodstatněná, jak již podrobně objasnil v odůvodnění napadeného rozhodnutí a to rovněž s odkazem na konstantní judikaturu soudu. Připomněl, že již v roce 2008 se žalobce přestěhoval zpět do Gali a zde neměl žádné konkrétní důvody, které by odůvodňovaly jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR.

Ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že tak jak byly koncipovány jednotlivé výpovědi učiněné žalobcem v průběhu správního řízení, má žalovaný za to, že žalobce dříve přednesené účelově přehodnocuje veden snahou o zvrácení napadeného rozhodnutí ve svůj prospěch. Žalovaný si za účelem spolehlivě zjištěného stavu opatřil potřebné a zejména aktuální informace, se kterými byl žalobce dne 29. 4. 2013 seznámen. Při seznámení s poklady uvedl, že nevěří, že by byl nyní povolán k výkonu vojenské služby. Skutečnost o seznámení se s podklady potvrdil svým podpisem ve zmíněném protokolu a nenamítal jejich neaktuálnost či neshledal jiné nedostatky.

Žalovaný poukázal na výjimečnost institutu azylu, který byl koncipován výhradně k ochraně osob pronásledovaných za uplatňování politických práv a svobod, či obávajících se pronásledování z důvodů své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství mají nebo v případě osob bez státního občanství ve státě jejich posledního trvalého bydliště. Po zhodnocení příběhu žalobce a s ohledem na shromážděné informace O takovou osobu se však v případě žalovaný nedospěl k názoru, že by žalobce mohl být vystaven nějaké újmě ve smyslu ustanovení §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu, a proto mu žádnou z forem mezinárodní ochrany neudělil. V ostatním pak žalovaný odkázal na obsah správního spisu a odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Trval na zamítnutí žaloby.

Po zjištění, že jsou splněny podmínky řízení (žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou), projednal soud žalobu v mezích daných žalobními body (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a to bez jednání, když obě strany po řádné výzvě krajského soudu s takovýmto postupem vyslovily souhlas konkludentně.

Právní rámec projednávané věci je upraven následovně: mezinárodní ochranu lze podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany: shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní

ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany (§ 14a či § 14b zákona o azylu).

Krajský soud se před rozhodnutím ve věci samé seznámil s obsah správního spisu, když podklady v něm založené (informace přednesené žalobcem, kterými vysvětluje důvod svého odchodu a obavy z návratu a zprávy o zemi původu) jsou dostatečně přesně a výstižně zachyceny v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí a korespondují tomu, co krajský soud popsal již v úvodu odůvodnění svého rozsudku. Krajský soud tedy ověřil, že správní orgán při svém rozhodování vycházel ze žádosti žalobce uplatněné dne 4. 7. 2011, z údajů ve vlastnoručně psané žádosti a z obsahu dvou pohovorů konaných dne 29. 7. 2011 a 23. 11. 2012.

Správní orgán dále dle obvyklé praxe shromáždil dle svého přesvědčení dané situace přiměřené množství informací ohledně bezpečnostní a politické situaci v Gruzii. Zprávy pocházejí z objektivních, věrohodných a dohledatelných informačních zdrojů a jsou časově přiměřeně aktuální. Jedná se o tyto informace: MZ USA z 24. května 2012, Gruzie – Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2011, Informace Švýcarského Spolkového úřadu pro uprchlíky z 20. listopadu 2002 – Gruzie, vojenská služba a rovněž aktuální informace obsažené v databázi ČTK. Žalobci byla dne 29. 4. 2013 dána možnost seznámit se s jejich obsahem. Uvedl, že on i jeho matka pocházejí z Abcházie, která je pod jinou jurisdikcí nežli Gruzie, tudíž informace o vojenské službě v Gruzii se žalobce netýkají. Znovu zdůraznil své psychické problémy v dětství, pro které nemohl být povolán k výkonu vojenské služby, přičemž zprávu žalovanému doložil. Připojil úvahu, že nevěří tomu, že by byl k výkonu vojenské služby povolán neboť v Abcházii je velký nepořádek a chaos a vojáci by si pro něho zřejmě nepřišli. Další návrhy na doplnění dokazování nepřednesl.

Z přednesu učiněného žalobcem v průběhu správního řízení vyplývá, že od dětství trpěl „strachy“, a proto mu byl vystaven posudek o nemožnosti absolvovat výkon vojenské služby. Žalobce se narodil v Zugdidi, střední školu absolvoval a žil se svojí matkou do roku 2005 v Gali, kde převažovali Rusové a situace nebyla dle jeho slov bezpečná. Proto se v roce odstěhovali do pronajatého bytu v Zugdidi. Zde se dle vlastních slov cítil bezpečně, matka vyučovala německý jazyk, žalobce provázel turisty. Kontaktovali jej však Gruzínci, kteří požadovali, aby nastoupil k výkonu vojenské služby. Veškeré jeho dokumenty včetně posudku o zdravotní nezpůsobilosti mu sebrali, a proto nemohl svoji situaci prokázat. Bylo mu vyhrožováno problémy a zaplacením pokuty či v případě jejího neuhrazení vězením, a proto se znovu vrátili do Gali, kde měl strach s ruských vojáků a matka jej ukrývala ve sklepě. Uvedl, že v Gali neplatí gruzínské zákony, vládnu tam Rusové. Přestěhování do jiné oblasti vyloučil, neboť by jej Gruzínci našli a stejně by musel na vojnu. Připustil, že existuje možnost vyplatit se z výkonu vojenské služby, ale fakticky tato alternativa nefunguje. Tvrdil, že by jej vojáci zastřelili, a proto raději zemi opustil. V Gruzii nadále zůstává jeho matka a bratr. Dříve bral léky na uklidnění, nyní žádné neužívá. Lékařská péče mu byla v Gruzii dostupná. Tytéž problémy uvedl ve své vlastnoručně psané žádosti a stejně tak je popsal a rozvedl při konání obou pohovorů. Před konáním druhého pohovoru doložil žalobce správnímu orgánu svůj rodný list, potvrzení o zdravotní nezpůsobilosti k výkonu vojenské základní služby a potvrzení o pátrání po jeho

osobě z důvodů vyhýbání se povinnosti vykonávat vojenskou službu s tím, že „v pátrání“ je od 25. 12. 2010. Posledně uvedený doklad byl vystaven Ministerstvem obrany Republiky Abcházie, Vojenským komisariátem této republiky (všechny tři zprávy jsou součástí spisu žalovaného a byly přeloženy do českého jazyka). Ozřejmil, že předložené doklady mu zaslala matka. Navíc objasnil, že doklady nebyly vydány oficiálními gruzínskými či ruskými orgány, ale orgány místní samosprávy, když dle žalobce oblast Gali není pod správou žádných státních orgánů. Nedokázal vysvětlit, proč jeho matce byly doklady bez problémů vystaveny a žalobce se ještě za svého pobytu v Gruzii o ně bál požádat, aby neprovokoval úřady.

Situaci žalobcem přednášenou v průběhu správního řízení krajský soud popsal záměrně takto podrobně, aby bylo zřejmé, že **žalobce jako státní občan Gruzie měl být povolán k výkonu základní vojenské služby**. Z této se mohl v souladu se zákonem vyplatit přesně stanovenou částkou event. prokázat svoji zdravotní neschopnost lékařskou zprávou, která mu byla údajně zabavena a o její kopii nepožádal, aby údajně neprovokoval orgány. Je pravdou, že v případě bezdůvodného nenastoupení by žalobci hrozilo vězení. Rovněž je pravdou, jak sám žalobce připustil, že branná povinnost je zákonem uložena všem mužům. Žalobce se této povinnosti odříkal poukazem na své zdravotní problémy a lékařem vystavený doklad o zdravotní nezpůsobilosti k výkonu základní vojenské služby, který mu měl být ovšem vojáky zabaven a další si již neobstaral. Je dobré připomenout, že v Zugdidi měl žalobce po několik let klidný život a to místo opustil právě pod tlakem nástupu na vojnu.

Krajský soud se před rozhodnutím seznámil se všemi důkazy, kterými disponoval správní orgán a žalobu jako důvodnou posoudit nemohl. Naopak se plně ztotožnil s postupem správního orgánu včetně výsledku samotného rozhodnutí a jeho odůvodnění. Krajský soud je přesvědčen, že dosud zaznamenaný příběh žalobce, důvod jeho odchodu, podstata žaloby včetně důkazů jsou v nezbytně nutném rámci v tomto odůvodnění již popsány. Příběh žalobce, jednotlivé důkazy a konečně hodnotící proces, jehož výsledkem nebylo udělení mezinárodní ochrany, zaznamenal správní orgán velmi podrobně a pro krajský soud s dostatečně přesvědčivou argumentací v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Proto si zdejší soud dovoluje v dalších podrobnostech odkázat na obsah odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, neboť se se zjištěnými a následnými závěry žalovaného plně ztotožňuje. Pro tento postoj nalézá oporu např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130: „*I. Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.*“

Z dosud zachyceného souhrnu příběhu žalobce a důkazů k němu zajištěných je zřejmé, že nebyly naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12 písm. a) stejně tak ani dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, čj. 5 Azs 4/2004-49:

„Odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., zvláště není-li takové Odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím.“

Obdobně již v roce 1998 judikoval Vrchní soud v Praze ve věci sp. zn. 6A 508/97 ze dne 16. 7. 1998 či zdejší krajský soud pod sp. zn. 30Az 98/2004 ze dne 10. 12. 2004. Blíže včetně citace lze odkázat na rozhodnutí žalovaného. Z přednesů žalobce je zjevné, že se obával nástupu k výkonu vojenské služby, přestože měl mít k dispozici lékařskou zprávu o své nezpůsobilosti. Žalobce neomlouvá jeho vysvětlení, že nechtěl provokovat kompetentní orgány. Pokud byl jeho zdravotní stav natolik závažný, že nebyl slučitelný s výkonem základní vojenské služby, jak tvrdil a jak mu bylo lékařem přitakáno, pak bylo jisté v jeho možnostech opatřit si lékařskou zprávu náhradní. Neobstojí výše uvedené označení důvodu jeho pasivity, když je zjevné, že jeho matka danou lékařskou zprávu bez větších problémů obstarala. Dále je nezbytné mít na paměti, že žalobci i přes své místo pobytu v Gali je státním občanem Gruzie, tudíž se na jeho osobu vztahují zákony Gruzie včetně zákona o branné povinnosti. Žalobce měl při pobytu v Zugdidi a v zásadě i po opětovném návratu do Gali několik možností, jak daný problém vyřešit – a dle přesvědčení krajského soudu se jednalo skutečně toliko o problém s nástupem na vojnu, když jinak žalobce popisoval svůj život s matkou prakticky bez větších potíží včetně potíží hmotných. Žalobce si tedy mohl obstarat novou lékařskou zprávu o své nezpůsobilosti či při přiměřeném dostatku finančních prostředků se mohl z vojny vyplatit – pokud by se mu nezdařila ani jedna z popsaných variant, pak s ohledem na brannou povinnost vztahující se obecně na všechny muže v Gruzii, jak sám při pohovoru potvrdil, zbývalo vojenskou službu vykonat.

Všechny ostatní informace žalobce postupně doplňované včetně výhrad pod žalobními námitkami nejsou pro rozhodnutí ve věci dle přesvědčení soudu relevantní. ***Nevyhověl proto návrhu na doplnění dokazování záznamem natočeným ruskou televizí o poměrech ve věznicích*** (připojeno jako důkazní návrh spolu se žalobou), neboť z příběhu žalobce takovéto ohrožení jeho osoby při uplatnění legitimních možností k řešení jím předloženého problému nelze dovodit (**§ 52 odst. 1 s.ř.s.**). Krajský soud plně souhlasí se správním orgánem, že žalobce se snaží z celkem běžné situace a zákonem dané povinnosti vytěžit postupných zvyšování „závažnosti“ svých problémů vytěžit pro sebe v tomto řízení maximum. Takto se ovšem situace od počátku neměla a popis problému byl zcela jasný. Pociťoval-li žalobce tak palčivé obavy z budoucnosti, jistě mohl využít možnosti volného pohybu po Gruzii a vyhledat klidnější místo pro svůj život, když finanční prostředky problémem nebyly. Stejně tak jako jeho vzdělání a nabyté schopnosti průvodce – tlumočníka. Ani tento fakt by mu ovšem nevyřešil ten pro něho nejpálčivější problém, tedy nástup k výkonu vojenské služby.

Nelze opomenout, že Informace MZ USA (již výše přesně označena) hovoří o poměrně fungujícím systému domácích a mezinárodních skupin ochránců lidských práv a stejně tak popisují poměrně významné postavení veřejného ochránce práv, jehož úřad je zřízen ústavou Gruzie. Ve zprávě se podává, že jeho úřad fungoval v zásadě bez vměšování státu a jeho činnost byla považována za efektivní. Pokud měl žalobce problémy jím popisované, jistě mohl a hlavně měl nejdříve volit možnost pomoci a ochrany státních orgánů Gruzie. Je pravdou, že žalobce pochází z Abcházie, což je fakticky gruzínská autonomní oblast, která po válce v letech 1992-93 vyhlásila svoji nezávislost. Jako suverénní stát ji však uznalo jen pár zemí, a proto je krajský soud ve shodě se žalovaným přesvědčen, že problémy žalobce by byly řešeny – pokud by je fakticky řešit chtěl – gruzínskými orgány. Žalobce tak přinejmenším správnímu orgánu ani soudu neposkytl příležitost k úvahám o faktické možnosti ochrany v zemi původu, neboť žádnou pomoc nevyhledal a případné možné státní orgány (zde zdůrazněno ombudsmana) ani nekontaktoval.

Ve smyslu obsahu § 13 zákona o azylu žadatel ve své žádosti nepřednesl informace, které by správnímu orgánu umožňovaly a současně jej zavazovaly k podrobnějším úvahám ve smyslu daného ustanovení.

Za zákonné a shromážděným informacím odpovídající považuje krajský soud rovněž neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu, tedy tzv. humanitárního azylu. Žalobce kromě popisu potíží s nástupem na vojnu a stálým psychickým stresem (ten byl tvrzeným důvodem nemožnosti výkonu vojny) z možného válečného konfliktu, žádné další problémy v souvislosti se svým zdravotním stavem. Rovněž potvrdil, že pokud v Gruzii užíval dříve léky, pak tato medicínská pomoc mu byla poskytována bez potíží. Za pobytu v České republice žádnou systematickou léčbu svých stresů nezmínil. Rozhodnutí správního orgánu, v němž bylo použito správního uvážení (§ 14 tzv. humanitární azyl), může soud přezkoumat jen po formální stránce a po věcné stránce pouze v tom směru, zda správní orgán nepřekročil meze stanovené správním uvážením. Soud uvážil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. K tomuto krajský soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňují-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,

vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Rovněž pro úvahy o možném návratu žalobce tak, aby ze strany České republiky nedošlo k porušení zásady non-refoulement disponoval žalovaný informacemi (již výše vypsány), z nichž za situace žalobcem přednesené bylo možné přijmout závěr i k podmínkám § 14a zákona o azylu. Odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí včetně odkazu na informační zdroje a jejich obsah je zachyceno na straně šesté a sedmé rozhodnutí žalované. I v tomto směru se otázkou návratu správní orgán zabýval velmi pečlivě, a proto krajský soud jeho závěry akceptuje a krom dosud uvedeného nemá v konkrétním případě potřebu dalšího doplnění, které by bylo toliko opisem již jednou správním orgánem zaznamenaného stavu (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně uvedené ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130).

Podle rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 9. 7. 2009, čj. 48 Az 116/2008-52: *„Dospěje-li soud k závěru, že žalobce (neúspěšný žadatel o udělení mezinárodní ochrany) účelově tvrdí důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, mají (s přihlédnutím ke všem okolnostem případu) též charakter i shodné nebo obdobné důvody tvrzené podle § 14a zákona o azylu.“*

Ve shodě se žalovaným tak krajský soud v případě žalobce neshledal důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) soud v případě žalobce rovněž nezjistil, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný.

Žalobce krajský soud nepřesvědčil o opodstatněnosti vznesených námitek, rozhodnutí žalovaného vyhodnotil soud jako rozhodnutí zákonné, žalobu tudíž posoudil jako nedůvodnou a s odkazem na § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti neúspěšnému žalobci. Žalovaný však náhradu nákladů v řízení před soudem nepožadoval, a proto soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 27. prosince 2013

JUDr. Marcela Sedmíková, v. r.
samosoudkyně